

— в. да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Ищецът изтъква три основания в подкрепа на иска.

1. Първото основание, свързано с искането за обезщетение на вредите, е неправилно изпълнение от страна на Комисията на съдебното решение от 21 септември 2017 г., *Ferriere Valsabbia* и др./Комисия (C-86/15 P и C-87/15 P, EU:C:2017:717), в нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС и на член 41, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

В това отношение ищецът твърди, че Комисията не е възстановила изцяло лихвите за забава върху глобата, възстановена в изпълнение на съдебното решение.

2. Второто основание, свързано с искането за отмяна, е нарушение и неправилно прилагане на членове 266 и 296 ДФЕС. Нарушение и неправилно прилагане на член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз. Липса на мотиви в писмото на Комисията от 30 април 2021 г. Грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката.

В това отношение ищецът твърди, че писмото, с което Комисията отказва да заплати лихвите за забава на ищите, не е надлежно мотивирано и нарушава принципите на погасителната давност.

3. Третото основание, свързано с искането за отмяна, е нарушение и неправилно прилагане на член 266 ДФЕС и на Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 ⁽¹⁾.

В това отношение ищецът твърди, че член 85а, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 ⁽²⁾, изтъкнат от Комисията в писмото ѝ от 30 април 2021 г., вече не бил в сила и следователно не и бил приложим към момента на възстановяване на глобата.

⁽¹⁾ Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим към общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3).

Иск, предявен на 10 юли 2021 г. — *Ferriere Nord*/Комисия

(Дело T-414/21)

(2021/C 401/13)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: *Ferriere Nord SpA* (Озопо, Италия) (представители: W. Viscardini, G. Donà и B. Comparini, адвокати)

Ответник: Европейска комисия

Искания

Ищецът моли Общия съд:

1. а) да осъди (на основание член 266, втора алинея, член 268 и член 340, втора алинея ДФЕС) Европейския съюз, представляван от Европейската комисия, да заплати 1 096 814,68 EUR (или, при условията на евентуалност, друга определена от Общия съд сума, ако следва да се приложи различен от посочения по-долу процент) — която сума следва от приложимия лихвен процент (1 %) за рефинансиране на Европейската централна банка (ЕЦБ), в сила към 9 март 2010 г., увеличен с 3,5 процентни пункта, за периода 9 март 2010 г. — 25 октомври 2017 г. (като се приспадат 129 847,10 EUR, вече възстановени като „начислени“ лихви) — като обезщетение за вредите, понесени от *Ferriere Nord S.p.A.* поради невъзстановяването (в нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС) на мораторните

лихви, които са били дължими заедно с глобата (наложена с решения на Европейската комисия С(2009) 7492 окончателен от 30 септември 2009 г и С(2009) 9912 окончателен от 8 декември 2009 г.), която то е заплатило предварително на 9 март 2010 г. и която е възстановена от Европейската комисия на 25 октомври 2017 г. в изпълнение на решението на Съда от 21 септември 2017 г. по дело С-88/15 Р,

с оглед на това,

- b) да осъди Европейския съюз, представляван от Европейската комисия, да заплати допълнителна сума като капитализация на обезщетението по буква а) по-горе, считано от 25 октомври 2017 г. (или, при условията на евентуалност, от друга определена от Общия съд дата) до пълното и ефективно изплащане, изчислена съгласно лихвения процент, определен от Европейската централна банка за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с 3,5 процентни пункта (или, при условията на евентуалност, съгласно различен процент, определен от Общия съд),
2. да отмени (на основание член 263 ТФУЕ) писмото на Европейската комисия (Генерална дирекция „Бюджет“) Ares(2021)2904048 от 30 април 2021 г.,
 3. във всички случаи, да осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Ищецът изтъква две основания в подкрепа на иска, като едното е свързано с обезщетението на вредите (1), а другото — с искането за отмяна на оспореното писмо (2).

1. Първо основание е незаконосъобразност на действията на Комисията поради нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС (както и на член 83 от Регламент № 1268/2012 ⁽¹⁾ и/или, евентуално, на член 86 от Регламент № 2342/2002 ⁽²⁾)

— В това отношение ищецът твърди, че за пълното изпълнение (по смисъла на член 266, първа алинея ДФЕС) на решението на Съда от 21 септември 2017 г. по дело С-88/15 Р (което отменя решение от 2009 г. за проверка съгласно член 101 ДФЕС), Комисията трябвало да възстанови на Ferriere Nord не само предварително платената през 2010 г. глоба, но и мораторните лихви, изчислени съгласно ставката, установена в член 83, параграф 2, буква б) от Регламент № 1268/2012, а именно тази, прилагана от Европейската централна банка за нейните основни операции по рефинансиране, която е в сила на първия календарен ден на месеца, в който попада крайната дата, увеличена с 3,5 процентни пункта. На 25 октомври 2017 г. Комисията обаче била възстановила само „начислените“ лихви по смисъла на член 90, параграф 4 от Регламент № 1268/2012, получени като приход от банковата сметка, по която първоначално е вложила сумата на глобата. Невъзстановяването на мораторните лихви представлявало нарушение на първичното право на Съюза (член 266, първа алинея ДФЕС), което ангажира извъндоговорната отговорност на Комисията. Сумата на обезщетението, дължимо на горепосоченото основание, впоследствие трябвало да се капитализира, считано от датата, на която са били възстановени само „начислените“ лихви, до окончателното плащане.

2. Второто основание е нарушение на член 46 от Статута и, съответно, на член 266, първа алинея ДФЕС (както и на член 83 от Регламент № 1268/2012 и/или, евентуално, на член 86 от Регламент № 2342/2002)

— В това отношение ищецът твърди, че с писмото от 30 април 2021 г. Комисията е обявила, че не може/не желае да уважи искането за обезщетение, представено преди образуването на съдебното производство от Ferriere Nord на основание член 46 от Статута на Съда, тъй като бил изтекъл предвидения в този член петгодишен давностен срок, предвид че — съгласно институцията — събитието, което ангажира извъндоговорната ѝ отговорност (и следователно началния момент на давностния срок) било предварителното плащане на глобата през 2010 г. Ferriere Nord обаче счита, че отговорността е ангажирана поради факта, че на 25 октомври 2017 г. — когато глобата е възстановена в изпълнение на съдебното решение от 2017 г. — Комисията не е възстановила мораторните лихви, предвидени в член 83 от Регламент № 1268/2012, а само „начислените“ лихви по член 90 от посочения регламент. Това нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС водело до незаконосъобразност на действията на Комисията и определяло извъндоговорната ѝ отговорност и следователно именно от момента на посоченото нарушение тече петгодишният давностен срок, предвиден в член 46 от Статута.

⁽¹⁾ Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим към общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3).